

Julia

Nimeni on Julia, olen 37-vuotias. Asun Lvivissä.

Sodan ensimmäisistä päivistä lähtien mieheni halusi vapaaehtoiseksi. Hän oli hyvin isänmaallinen.

Olin sitä vastaan. Hän on minua nuorempi ja joskus hieman kypsymätön. Minusta tuntui, ettei hän ymmärtänyt päätöksensä seurauksia.

Riitelimme asiasta. Itkin ja huusin, mutta en voinut muuttaa hänen mieltään. Minun oli pakko hyväksyä se.

Lopulta annoin hänen ymmärtää, että hän teki oikein ja että odottaisin häntä kotona. Tuin häntä.

Jonkin ajan kuluttua mieheni yksikkö vapautti miehitetyn kaupungin. Ajattelimme, että hän saisi muutaman viikon lomaa tai edes muutaman päivän levätä jossain rauhallisessa paikassa. Mutta sitä ei tapahtunut.

Silloin sain oivalluksen: minun oli mentävä tapaamaan häntä. Pyysin häntä ostamaan minulle junalipun Zaporizžjaan. Halusin nähdä hänet ja varmistaa, että hän on kunnossa. Halusin muistuttaa häntä siitä, että olen yhä olemassa. Ja oli toinenkin syy: me halusimme vauvan. Minun oli mentävä.

Matka kesti 20 tuntia. Ainoat matkustajat olivat sotilaita ja heidän vaimojaan. Kun juna saapui, tuntui siltä kuin he olisivat rakentaneet tunnelin: molemmin puolin junarataa oli asetettu vaunuja suojaamaan matkustajia pommituksilta ja ampumiselta.

Minä ja mieheni kävelimme pitkään kauniissa kaupungissa. Päivä oli lämmin ja lempeä. Rakennukset olivat kuitenkin arpeutuneita ja tuhoutuneita, niissä oli suuria reikiä pommitusten jäljiltä. Kuulimme räjähdyksiä, mutta mieheni sanoi, ettei minun tarvinnut huolehtia. "Olemme lähellä harjoitustukikohtaa, äänet kuuluvat sieltä", hän sanoi.

Useimmista rakennuksista puuttuivat ikkunat, ja ne oli peitetty vanerilevyillä tai ikkunat olivat yksinkertaisesti kadonneet. Kaikki näkemämme ihmiset olivat sotilaita. Vain muutama lapsi pyöräili ja muutama vanhus kulki kaduilla.

Se oli ensimmäinen kerta kahteen kuukauteen, kun näimme toisemme. Emme koskaan olleet olleet häämatkalla, joten päätimme, että tämä olisi meidän oma pieni häämatkamme.

Mieheni oli vuokrannut asunnon, johon oli äskettäin vaihdettu ikkunat. Parvekkeella oli ämpäri täynnä rikkoutunutta lasia. Parvekkeelta näkyi päiväkotia, joka oli täysin tuhouttu pommituksissa. Asunto oli silti viihtyisä. Kun järjestelimme sohva, löysimme käytettyjä kondomeja edellisten asukkaiden jäljiltä.

Yöllä pommitukset olivat jatkuvia. Lvivissä kuulee ensin sireenin ja vasta sitten räjähdysten. Täällä se oli päinvastoin. Eräänä yönä kuului valtava räjähdys, melkein kuin maanjäristys. Ohjus osui lähelle. Mietin, miten talomme edes pysyi pystyssä sen jälkeen. Mieheni vain kääntyi toiselle kyljelle ja jatkoi nukkumista. Minä en enää uskaltanut nukahtaa.

Mieheni yrittää antaa minulle kaiken, mitä haluan. Hän osti minulle koiran pitämään minulle seuraa, tekee remonttia asuntoomme ja ratkaisee kaikki ongelmat, joita kohtaan.

Hän sanoo yrittävänsä antaa kaiken nyt, kun vielä voi. Minulla on vahva tunne, että hän uskoo, ettei selviä hengissä.